

+

Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 9

NOVEMBER 2020

56. ÅRGANG

Foto: Ingar Gangå

«Om morgenen blomstrer det og gror, om kvelden visner det og blir tørt ... Lær oss å telle våre dager, så vi kan få visdom i hjertet.» Salme 90:6;11

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:
Fredrik Heian, Tveiten,
4440 Tonstad. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Olav Gangås

NORSKLUTHERSKLEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne
Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute
på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske
kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i
Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidarheian@outlook.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Valberggrenda 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095
Svensk kontonr.: 8169-5, 694 381 912-5
Dansk kontonr.: 7604 1734369

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Valberggrenda 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Det minste frø

*«Himlenes rike er likt et sennepsfrø
som en mann tok og sådde i åkeren sin.
Det er mindre enn noe annet frø, men
når det vokser opp, er det større enn
hagevekstene og blir til et tre, slik at
fuglene under himmelen kommer og
bygger rede i grenene.»*

Mat 13:32

Guds menighet er som det aller min-
ste frø. Fornuften tar anstøt og sier: «Hva
kan det bli av denne enfoldige lære og
denne lille flokk?»

– Var det enda konger og lærde og
hellige som prekte; men nå er det bare
fattige, ulærde og skrøpelige mennesk-
er, og de vil regjere verden!

Vi kan nok også selv bli urolige; men
selv om det i hele verden finnes bare én
Kristus, i hele Grekenland én Paulus og i
en stor by bare én prest, så kan likevel det
lille frøet vokse til en hel Guds menighet.

Guds rike vokser og går frem på en
helt annen måte enn verdens riker.

*La ditt rike alle vegne
bredes ut på denne jord.
Gjør det lyst i våre egne
ved ditt klare livsens ord.
Den som Ordet lærer, giv
visdom og et hellig liv,
Ånd og nåde, munn og mæle,
til å redde mange sjele!
(Hans Adolph Brorson)*

*Av Martin Luther «Daglig Brød»,
Indremisjonsselskapets Forlag,
Oslo 1934*

Trygghet

Av Gunnar Nilsson

For alle mennesker er trygghet et grunnleggende behov i livet, selv om kanskje ikke alle tenker slik.

Forskjellig slags trygghet

Men trygghet kan være så mange ting. Man kan være trygg på seg selv. Uansett hvor urolig det er rundt omkring i verden, så er det noen som likevel stoler på seg selv og mener at de er i stand til å klare seg selv på en eller annen måte. De stoler på sine evner, ressurser, penger eller intelligens.

Det går også an å ha sin trygghet i noe utenfor seg selv. Som barn stoler man på sine foreldre. Og som voksen er det noen som stoler på at staten tar hånd om en. Det er jo det mye av dagens politikk handler om. «Stem på oss og vi skal garantere deg velstand og trygghet!»

Tryggheten i Herren

Men en kan også ha sin trygghet i Gud: «Se, Gud er min frelse! Jeg er trygg og frykter ikke» (Jes 12:2a). Hvorfor kunne profeten Jesaja si det slik? Jo, han hadde opplevd frelsen: «For Herren Herren er min styrke og lovsang. Han ble meg til frelse» (Jes 12:2b).

Den som har det slik kan være trygg i alle livets situasjoner, også når mennesker står rådløse og «hav og brenninger bruser». Gud er min styrke, *han* ble meg til frelse!

For den som har fått sine øyne åpnet og er frelst, gjelder tryggheten ikke bare for dette livet, men også for evigheten. Det sa også kong David: «Men jeg sa i min trygghet: Aldri i evighet skal jeg rokkes!» (Sal 30:7). →

Innhold, november 2020

Det minste frø. Av Martin Luther	side 2
Trygghet. Av Gunnar Nilsson	side 3
«Himmel og jord skal forgå». Av C. Skovgaard-Petersen	side 6
Gud – historiens Herre. Av Per Bergene Holm	side 7
Det gjorde Gud. Av Ludvig Hope	side 9
Møtekalender.	side 11
Forherdelse. Av David Hedegård	side 12
Alene i håp til Gud. Av Jonas Pettersen	side 13
«Riket tilhører vår Gud». Av Ingar Gangås	side 14
Vår Gud han er så fast en borg. Av Martin Luther	side 19
Allehelgendsdag. Av Hans Edvard Wisløff	side 20

Når tryggheten rokkes

Som Guds barn skulle vi ønske at vi alltid hadde det slik. Når alt går bra og jeg kjenner frelsens glede, da er det også lett å tenke slik. Da er jeg trygg.

Men så kommer det andre dager. En kjenner på sykdom, mismot og sløvhets, og de gode følelsene er borte. Alt er motløst og det er stengte dører samme hvor en snur seg. Da er det ikke mulig å få øye på Jesus, selv om en søker å få se ham. Følelsen av at Jesus lever og er meg nær, er borte. Han har skjult seg: «Herre, i din nåde hadde du grunnfestet mitt fjell. Du skjulte ditt ansikt, da ble jeg forferdet» (Sal 30:8).

En sak står fast: det er helt avgjørende at din følelse av trygghet står på fast grunn.

Falske trøstegrunner

Det går nemlig an å kjenne seg trygg uten å ha noen god grunn til det, eller i alle fall ha en meget svak grunn. Jesus taler ofte om dette. Han taler om det i sine lignelser, for eksempel om den rike bonden som var så trygg. Han hadde samlet så mye og hadde alt han trengte for mange år framover. Men Gud sa til ham: «Du dåre! I denne natt kreves din sjel av deg. Hvem skal så ha det du har samlet?» (Luk 12:20).

Han virket til å ha så sikker en grunn å bygge på, men den var ikke så mye verd!

«Geitene på den venstre siden» var trygge i sine gjerninger: «Herre,

når så vi deg sulten eller tørst eller fremmed eller naken eller syk eller i fengsel, og tjente deg ikke?» (Mat 25:44). Men de fikk dommen: «Gå bort fra meg, dere som er forban- net!» (25:41).

Fariseeren i templet var trygg, meget trygg i sine egne gjerninger, som han hadde utført med Guds hjelp (Luk 18:11-12). Men han gikk ikke rettferdiggjort hjem til sitt hus (18:14). En kan virkelig kjenne seg trygg og tro om seg selv at en er et bra menneske, men likevel være under Guds vrede.

Tolleren derimot, han kjente seg slettes ikke trygg, men han gikk rettferdiggjort hjem. Vi ser det på så mange måter, at det er ikke *følelsen* av trygghet som er det viktigste, men hvilken *grunn* tryggheten hviler på.

Det er slik som Carl Fredrik Wisløff skriver: «Vi mennesker har en inngrodd tilbøyelighet til å forveksle det vi *vet* om kristendom med det vi *er* i Guds øyne.

Det er en inngrodd tilbøyelighet hos oss til å tenke at ytre fromhet og kristelighet kan garantere vår sak for Gud. Men det er farlig å tenke slik. Gud spør ikke etter hvordan jeg tar meg ut. Han spør etter hvem og hva jeg er».

Trygghetens grunn

Gud *er* min frelse! Mitt forhold til Gud er i orden. «Jeg er med dere alle dager» (Mat 28:20), sier Jesus. Det gjelder også de grå dagene, når du er fylt av mismot, likegyldighet, er trist

eller redd. Da kvinnene kom til den tomme graven og så englene, ble de redde. Men engelen sa: «Frykt ikke! Jeg vet at dere søker Jesus!» Han var deres frelse!

Hva ligger det i dette at han er min frelse? Jo, det betyr at «Gud har gjort det». Det er ikke jeg som skal klare saken med mine gjerninger. Jeg kan ikke stole på mine følelser. Gud har gjort det som måtte gjøres. Han «var i Kristus og forlikte verden med seg selv» (2Kor 5:19).

Gud sendte sin Sønn til verden for at hver den som tror på ham skal ha evig liv (Joh 3:16). Jeg er like frelst, like trygg, når jeg føler det godt som når jeg føler meg ensom eller er likegyldig. Gud er min frelse. Det betyr at han gjorde alt som måtte gjøres for at jeg skulle bli frelst. Det gjorde han i Kristus Jesus. I *ham* er jeg trygg.

Ikke hos oss

– Salige er de som ikke ser, de som ikke føler, men som likevel tror (Joh 20:29). Grunnen ligger ikke hos oss. Vi får hvile på den trygge grunnen, det som Jesus har gjort.

Ingen kan komme til ham av seg selv, uten at Faderen har dratt ham (Joh 6:44). Vi kan ikke en gang bli værende hos ham av oss selv.

Men i Kristus

Vi leser om israelsfolket under ørkenvandringen, at de fikk vann av klippen, Kristus. Han gikk sammen med dem. De fikk vann av ham når de tørstet og nøden var stor. – Da

fikk de vann av klippen, som fulgte dem (1Kor 10:4). Denne klippen følger deg!

Da Israels barn ble reddet og Gud førte dem gjennom Rødehavet, sang de: «Herren er min styrke og min lovsang, han ble meg til frelse».

Vi trenger også å lære denne lovsangens kunst – selv i de grå dagene. I takknemligheten bor det en egen hvile og trygghet. Det er godt å prise ham som er klippen som det «veller evig vann» fra. Han har makt til å ta vare på alle dem som hører ham til.

Den «ugudeliges rett»

– Men alt er mørkt og bare tvil, sier du. Jeg vet ikke om jeg er en kristen eller om jeg er en ugudelig, slik jeg kjenner det.

Ja, gjør da som Ludvig Hope skriver: Grip den rett som finnes, du har en rett, den ugudeliges rett! For det står at han gjør den ugudelige rettferdig. Kom slik til ham! Og drikk av klippen! For første eller ellefte gang.

L&E

Barnebladet Nøkkelen

NLL gir ut barnebladet Nøkkelen, som kommer med 10 nr. i året. Et års abonnement koster 200 kr. Bladet kan bestilles på: nokkelen.adresse@nll.no eller tlf: 458 02 672

«Himmel og jord skal forgå»

Av C. Skovgaard-Petersen

«Himmelen blir rullet sammen som en bokrull, og all dens hær skal visne og falle ned, som bladet faller av vintreet og det visne løv av fikentreet.»

Jes 34:4

Vi som lever midt oppe i dagens strev og slit har så vanskelig for å tro på at verden noen gang skal gå under. At slektene skifter, det vet vi. Men det er annerledes med jorden og de evige stjernene. *De* står. *De* blir. Ja, slik tenker vi. Men de blir nettopp *ikke* stående, det har vi Herrens ord for. En gang skal himmelen rulles sammen, som man i oldtiden rullet sammen bøker: Se så, nå er vi ferdig med den boken!

– Denne tilværelsen er slutt. Dagens tall er nådd. Stjernene faller som vissent løv for høststormen. Bildebokens siste blad er snudd.

Hvor blir det av det alt sammen? Bare Skaperen vet det, og han tier med sin hemmelighet. Men én ting har han likevel fortalt oss: at *vi* enten skal synke med den himmel og jord som forgår, eller i tide bli overflyttet til den verden som kommer.

I dåpen ble vi rustet til å leve i den verden som en gang skal komme. Der fikk vi den nåden som bærer, og den Ånd som skaper nytt – også når himmel og jord forgår. Men hva ble det så til med deg og med meg? Blir vårt liv båret av Guds tilgivende nåde, og blir vi i vår ferd drevet av Guds Hellige Ånd? Det er spørsmål om liv eller død: om å synke med verden

som vrak – eller i tide få plass på den nye jord under en ny himmel.

Hvorfor er vi så sikre? Glemmer vi at vår livssaga skal rulles opp enda en gang – på dommedag? Da står det alt sammen oppskrevet på allvitenshetens hvite lerret, og ve den som da ikke er gjemt hos Gud!

Enda en gang: Hvorfor er vi så sikre? Regner vi med at vi kan gripe nåden i evigheten? Gjør det ikke! Når det gjelder grepet om nåden, skal vi regne med dagen som er, og ikke med evigheten som kommer.

Hvert tikk-takk i uret sier: *Nå, nå, nå!* Og nuet flyr, men evigheten blir. Bruk derfor nuet til å få hjemstavsrett (arverett) hos Gud – i all evighet.

*Fra andaktsboken
«Livet under nåden»,
Ansgar Forlag,
Oslo 1987*

Husk å gi ekspedisjonen beskjed om ny adresse ved flytting, slik at bladet kommer frem i posten.

Fredrik Heian,
Tveiten,
4440 Tonstad.
Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Gud – historiens Herre

Av Per Bergene Holm

Mens alt annet har blitt til og har en begynnelse, så er Gud fra evighet. Han er den første, den som har skapt alt og råder over alt. Han er også den siste, den som skal føre alt til sitt mål. Han råder over det hele og er Den Allmektige. Det var han, det er han og det vil han for alltid forbli. I går og i dag den samme, ja til evig tid.

Gud er kjærlighet og Gud skapte i sin kjærlighet mennesket i sitt bilde, for at han kunne øse ut sin kjærlighet og godhet overfor en skapning som kunne kjenne ham og elske ham igjen. Hele det øvrige skaperverket er skapt for menneskenes skyld, til glede og gagn for mennesket, men mennesket er skapt for Guds skyld.

Kjærlighet og tvang hører ikke sammen. Den som elsker, søker å vinne den elskedes kjærlighet, ikke å tvinge den elskede til lydighet og underkastelse. Derfor ble mennesket skapt fritt, med en fri vilje. Mennesket kunne la seg vinne av Guds godhet og kjærlighet og i gjenkjærlighet og glede gi seg inn under Gud i tro og hengivenhet. Men mennesket kunne også mistro Gud og i ulydighet og vantro vende seg bort fra Gud. Og det var det mennesket gjorde i Edens hage, forført av en av Guds andre skapninger som i hovmod hadde satt seg opp mot Gud, djevelen.

Men Guds råd med mennesket er og blir det samme. Gud vil vinne mennesket for seg, vinne det ved sin kjær-

lighet og godhet og leve med det i et gjensidig kjærlighetens samfunn. Men syndefallet førte med seg to hinder for et slikt samfunn.

En hellig Gud

For det første er Gud hellig. Hans kjærlighets rene og gode vesen tåler ingen urett, ingen ondskap, men vender seg i vrede mot enhver løgn, usannhet, ondskap osv. som på noen som helst måte strider mot hans rene, sanne, kjærlige og hellige vesen.

Ved fallet ble mennesket ondt. Det ble syndig, med et sinn som på alle måter strider mot Guds hellige og rene vesen. Mennesket kom derfor under Guds dom og vrede. Guds hellighet krever at synden får sin rettmessige dom, at det onde blir gjort opp.

I sin evige forutviten og kjærlighet hadde Gud utsett sin egen Sønn til å gjøre opp for menneskenes synd. Han hadde i kjærlighet til oss mennesker utvalgt sin Sønn til å være vår sydebukk, det skyldoffer som skulle bære vår synd og skam og sone det alt innfor Gud, bære hele Guds vredes rettfærdige straff for vår synd og vårt opprør mot Gud.

Det var derfor Guds egen Sønn måtte bli menneske, for å kunne være en trofast yppersteprest for oss til å gjøre soning for våre synder. Et menneske måtte sone for menneskenes synder, og så måtte han bli vår bror og stedfortreder. Gjennom hele Det gamle

testamente forkynner Gud denne kommende frelse, gjennom en rekke forbilder og profetiske utsagn og hendelser. Og i tidens fylde oppfylles Guds frelsesråd i Jesus Kristus. Og fra Golgata ropes det ut til en syndig verden: «Kom, og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlagen, skal de bli som den hvite ull» (Jes 1:18).

Og da er vel alt i orden, da er vel verden berget? Nei, Guds kjærlighets vesen er slik at Gud ikke tvinger noen til sin frelse og sitt samfunn. Han kaller og innbyr, han viser menneskene hva det vil si å stille seg utenfor hans frelse, han forskrekker og advarer på alle mulige vis, han taler innbydende og kjærlig om hvordan det er å høre ham til, men han tvinger ingen.

Mennesket ødelagt av synden

Da kommer vi til det andre hinderet for samfunn med Gud: Mennesket er ødelagt av synden og den onde etter syndefallet. Vi har ikke bare mistet den frie vilje, men vi har fått en vilje som strider mot Gud, som elsker synden og alt som står Gud imot. Vi er uten kjærlighet til Gud, uten frykt for ham og med en grunnleggende mistro til Gud og hans ord.

Og vi har et sinn som heller tror den onde og hans forførende løgner, enn Guds ords sannhet. Satan forkynner som på syndefallets dag: Dere skal slett ikke dø! Synden er ikke farlig, den har noe å tilføre deg. Og vi vil gjerne tro det. Vi vil gjerne la oss forføre. Selv om

vi har gjort erfaring av at den onde bare stjeler, myrder og ødelegger. Men vi elsker synden, vi har lyst til det onde, og vi har ulyst til det gode og motvilje mot Gud. Det er den forferdelige sannhet om oss mennesker etter syndefallet.

Gud kunne vel brukt sin allmakt til å tvinge menneskene til lydighet og underkastelse, men Gud er ikke slik. Han bruker ikke sin allmakt til å føre menneskene over fra mørket til lyset, fra satans makt og til seg. Slik tenker Calvin, mens andre tenker at det er mennesket selv som velger å følge Gud. Men noen slik vilje har ikke du og jeg, vi er for ødelagt av synden. Gud bruker sin egen pedagogikk, og gjennom den søker han å vende menneskene om til seg, slik at de i tro og kjærlighet av hjertet vil høre ham til. Bibelen kaller dette for Guds dårskap og Guds svakhet.

Og vi skal nå se litt på denne Guds pedagogikk.

Syndens følger

For det første lar Gud menneskene få erfare syndens følger. Det forkynner Gud for Adam og Eva på syndefallets dag:

«Til kvinnen sa han: Jeg vil gjøre din møye meget stor i ditt svangerskap. Med smerte skal du føde dine barn. Til din mann skal din attrå stå, og han skal råde over deg. Og til Adam sa han: Fordi du lød din hustrus røst og åt av treet som jeg forbød deg å ete av, skal jorden være forbannet for din skyld. Med møye skal du nære deg av den alle dine levedager. Torner og tistler skal den bære for deg, og du skal ete av

markens vekster. I ditt ansikts sved skal du ete ditt brød, inntil du vender tilbake til jorden, for av den er du tatt. Støv er du, og til støv skal du vende tilbake». (1Mos 3:16-19).

Vårt livskall blir forbundet med smerte og møyen, naturen blir underlagt forbannelse og forgjengelighet, lidelse og død. Naturen vitner fortsatt om Guds allmakt og storhet, det formålstjenlige og skjønn er der fortsatt og vitner om han som har skapt det. Men samtidig har alt kommet i ulage. Ikke bare har det kommet ugress og alle slags sykdommer på planter og vekster, men dyre- og menneskelivet er også preget av sykdom, lidelse, strev og forgjengelighet, og det går alltid mot døden.

Dette er våre generelle livsvilkår til alle tider siden syndefallet. Mennesket gjør alt det kan for å bekjempe det. Det søker å seire over ugress, få bukt med sykdom, forlenge livet gjennom alle slags behandlinger og medisiner osv., men framgang på ett område ødelegges snart av nye plager og sykdommer.

Disse syndens følger i menneskelivet og naturen skulle få mennesket til å erfare at det er under Guds dom, at det går mot døden og trenger å bli frelst. Men menneskets erkjennelse er så formørket at det alltid finner andre årsaker til alt det opplever og erfarer, det ser ikke og forstår ikke at det er Gud som legger hånden på mennesket for å tukte det til erkjennelse av sin synd og sin fortapethet.

Gud lar hele tiden også sitt frelsesløfte lyde for menneskene, så også for Adam og Eva, alt på syndefallets dag.

Gud taler med Adam og Eva om deres synd, han kaller dem til oppgjør, til erkjennelse og bekjennelse, vil drive dem til omvendelse, og forkynner dem sitt frelsesråd, for at de skal vende seg til ham. →

Det gjorde Gud

Av Ludvig Hope

Er det ikke rimelig å tro at når Gud påtar seg å gjøre noe, så gjør han det fullkomment?

Vær sikker på at det Gud gjorde for oss i Kristus, det er nok for oss. Det skal ikke være noe annet. Guds verk er nok. Og når det er nok for Gud, skulle det da ikke være nok for oss?

Gud har derfor aldri bedt oss om å gå til oss selv for å finne grunnen til vår frelse. Men han har alltid bedt oss å gå til oss selv for å finne grunnen til at vi *trenger* frelse. Når så du har funnet ut at du er like ubrukelig som morken ved, har du funnet deg selv på den rette måte. Men da er det også at du skal vende blikket ditt bort fra deg selv og til det store frelsens under:

«Det gjorde Gud».

Da vil du finne at i *Kristus* er du gjort til «et Guds menneske». Vil du nå tro dette for *din* del, tro at dette er gjort for *deg*, er du frelst på hans regning.

*Fra boken
«For så har Gud elsket verden»*

Guds ords tiltale

Guds ord må alltid komme til om et menneske skal komme til omvendelse. Gud må selv sette navn på synden og kaste sitt lys inn i menneskets erkjennelse for at det skal se sin synd. For mennesket er så formørket at uten at Guds egen lovforkynnelse kommer til, så ser ikke mennesket seg selv i sitt forhold til Gud. Og Gud må holde fram for mennesket sin frelse. For Guds frelse oppkommer ikke i noe menneskes hjerte, men Gud må åpenbare den for menneskene.

Gud overbeviser et menneske ved sin Ånd, om synd og rettferdighet og dom. Men menneskene er vanskelige og vil ikke uten videre drives til omvendelse gjennom den alminnelige erfaring av syndens følger og Guds ords tiltale. Derfor må Gud ofte gripe til enda sterkere midler. I åpenbaringsboken lignes det med basuner, dvs. sterkt tonende instrumenter som skal vekke menneskene og si dem at de må gjøre seg rede til et avgjørende møte.

Menneskene erfarer vel syndens følger, og de hører vel hva Gud sier i sitt ord, men de tar det ikke alvorlig. Gud bærer i sin langmodighet over med menneskenes synd og griper ikke umiddelbart inn når noen står hans ord og bud imot. Det mistolker mennesket i sin formørkelse og vantro til at Gud ikke tar det så nøye, og djevelen puster til og sier at mennesket slett ikke skal dø (jf. Sal 10:2-11). Mennesket tenker at Gud verken ser noe eller bryr seg, det er ikke så farlig. Det var jo den tanke Satan sådde i menneskehjertet i

Edens hage, at det ikke var noe farlig å synde, snarere tvert imot, en kunne ha stor fordel av det. Og en kom slett ikke til å dø, nei, det ville aldri skje.

Så kaster menneskene seg ut i et uhemmet syndeliv, som på Noahs tid. Det hjalp ikke hva Enok forkynte og advarte, forherdelsen bare tiltok.

«Basuner» og vredesskåler

Da griper Gud inn på en sterkere måte. Det kalles som nevnt basuner i Åpenbaringsboken. Tross veldige katastrofer er det likevel en relativt mild straffedom i forhold til det som kalles vredesskåler. Mens de straffedommer som er lik en basun i første rekke skal vekke folket til erkjennelse og virke omvendelse, så er vredesskålene av en strengere art. Det er straffedommer som kommer over et folk som ikke lenger kan føres til omvendelse. Da er det bare dom som gjenstår.

Det var en slik straffedom som kom over verden i vannflommen, og dommene over Sodoma og Gomorra var av lignende art. Her er det noen som ikke kunne føres til omvendelse, og da gjensto bare dommen.

Gud rensar verden og menneskeslekten fra en ødeleggende kreftsvulst som er i ferd med å forderve hele legemet. Det nytter ikke lenger med behandling, det er bare å skjære bort det som er bedervet.

Hele menneskeslekten, bortsett fra åtte sjeler, gikk under i vannflommen, en forferdelig dom, for at ikke hele slekten skulle forgå for all

Møtekalender

November

5.-8. Ørsta *Martin Fjære*

6.-8. Krokstadøra/Snillfjord
Ingar Gangås

10.-15. Bibelskolen på Fossnes
(bibelkurs) *Bjarne Gjuvsland,*
John Peder Samdal,
Martin Fjære,
Lars Fredrik Ellingsen,
Per Bergene Holm

14.-15. Langli *Lars Fredrik*
Ellingsen

22. Randaberg *Lars Fossdal*

24.-29. Mosvik *Martin Fjære*

Desember

5.-6. Årnes *Martin Fjære*

5.-6. Langli *Curt Westman*

29.-1.1. Fossnes
(nyttårssamling)
Dan Hesselund (DK) og
Finn-Widar Knutzen

På grunn av korona-
situasjonen kan det
komme endringer.
Se info på www.nll.no.

framtid. Så veldig var denne dommen at Gud selv sa at han aldri mer skulle la en slik dom gå over jorden, ikke før den siste og endelige dom som skal ramme verden når den går i oppløsning og går under i ild. Gud vil ikke la verden komme dit at den forderves helt. Regnbuen er på mange måter et bilde på det. Gud vil la det være sol og regn samtidig. Regnet er her et bilde på dom. Den vil ikke være enerådende, men den vil alltid være samtidig med solen, dvs. Guds nåde og frelse.

Og det er den måte Gud siden

vannflommen møter synd og frafall på. Gud lar sin dom gå over mindre områder og folk, i første omgang for å kalle til omvendelse, men også for å rense bort det urene fra slekten.

Det er dette vi leser om i hele Det gamle testamente, hvordan Gud bruker dommens ris til å kalle til omvendelse, til å dømme og rense og lutre sitt folk, for å berge en rest for sitt rike. Og Gud har ikke forandret seg, han handler på samme måte i dag.

Del 1/2

Forherdelse

Av David Hedegård

Det sies ofte at mennesker som lever i rikdom og overflod ikke spør etter Gud av den grunn. Hvis de derimot rammes av nød og trengsel, så skulle dette drive dem til å søke Gud. «Nød lærer menneskene å be». Slik mener mange.

Det hender også av og til at nøden driver mennesker til Gud. Men like sikkert er det at disse tilfellene er unntagelser. I den siste tid skal det komme en trengsel over menneskeslekten som det ikke har vært maken til, men den fører ikke med seg noen vekkelser og omvendelse. Åpenbaringsboken (9:20-21) sier dette uttrykkelig:

«Men resten av menneskene, de som ikke ble drept ved disse plager, omvendte seg likevel ikke fra sine hendes verk, så de sluttet å tilbe de onde ånder og avgudsbildene av gull og sølv og kobber, av stein og tre – de som verken kan se eller høre eller gå. Og de omvendte seg ikke fra sine mord eller fra sine trolldomskunster eller fra sitt horeliv eller fra sine tyverier».

Allikevel har da disse mennesker opplevd de frykteligste ting. De har vært rammet av bitre naturkatastrofer (Åp 8), overgitt til ville soldatflokker (9:1-19), herjet av krig, plyndring og alle tenkelige overgrep. De har sett slektninger og venner lide døden på den mest grusomme måte. «Men resten av menneskene, de som ikke ble drept ved disse plager, omvendte seg likevel ikke».

Denne ubotferdighet kan sikkert forklares på flere måter. Mennesker som rammes av store trengsler, blir så opp tatt av sin lidelse at de av den grunn ikke tenker på Gud. Leger og sykepleiere kan fortelle at deres pasienter sjelden spør etter Gud, ikke engang når de ligger for døden. Og erfaringene fra de krigsherjede land i Europa i dag, taler samme språk (skrevet etter andre verdenskrig, red. anm.). Sjelden hører vi om vekkelser. Men ofte høres det om håpløs fortvilelse og et fryktelig syndeliv.

En må også huske på at det ikke er lett å prøve å finne Gud når en på alle kanter er omgitt av legemlig nød. En mann bodde i mange uker i en by som natt og dag var utsatt for ødeleggende bombing. Han sa at den som ikke på gjennomgripende måte hadde opplevd frelsen, ville miste sin kristendom når en slik trengsel kom. Vi må hver for oss se til at vi er kommet i et rett forhold til Gud før de onde dagene kommer.

Det er også en annen forklaring på at menneskene ikke søker Herren når de er i ytre nød. Grunnen er at nøden ofte skaper bitterhet mot Gud. Åpenbaringsboken (16:9) taler om dette: «Menneskene spottet Guds navn, han som har makt over disse plager». De mener at de lider uskyldig.

«Mener Gud at en blir bedre av denne behandlingen?», spurte en kvinne i sin bitterhet da hun hadde mistet sin mann. Mennesket mener seg å ha rett til

å kreve av Gud at han respekterer det – at han passer på at det ikke skal mangle noe. Det stiller fordring til Gud, men har ofte ikke den fjerneste tanke på at Gud har krav på mennesket. Det mener i sin dumhet at Gud på en måte er skyldig å gi det helse og livslykke.

Dette er er gudløs dumhet. Bibelen sier oss at det i virkeligheten *ikke finnes noen uskyldig lidelse*. Da Jesus kommenterte de galileere som Pilatus hadde drept «så blodet deres hadde blandet seg med slaktofrene som de bar fram» (Luk 13:1-3), sa han: «Mener dere at disse galileere var syndere framfor alle andre galileere, siden de har lidt dette? Nei, sier jeg dere! Men hvis dere ikke omvender dere, så skal dere alle komme på samme måte». Altså: alle hadde fortjent samme skjebne som disse galileere. Hvorfor? Fordi de alle var syndere. Fordi vi er syndere har vi fortjent å lide alt ondt. Og syndere er vi ikke på grunn av noe vi har gjort. Syndere er vi på grunn av vår natur. «Vi var av naturen vredens barn likesom de andre» (Ef 2:3b).

Ordet fra Åpenbaringsboken 9:20-21 forteller oss altså at i stedet for å omvende seg, fortsatte de å dyrke sine avguder. Den som ikke kjenner Gud, er i virkeligheten en avgudsdyrker, for han setter skapningen i Skaperens sted. Det er dette som i vår tid kalles materialisme. Den er i aller høyeste grad et kjennetegn på vår tid. Gjerrighet, maktbegjær og nytelsessyke – alt sammen er bare et bevis på at mennesket dyrker det skapte.

Alle som i sitt indre ikke har opplevd frigjørelsen i Kristus, er i virkeligheten

treller under de skapte ting. Denne trell-dom kan ofte framtre i fine former. Er du frigjort, eller er du en «forgjengelighetens trell»?

Fra boken «Åpenbaringens budskap til vår tid», Norsk Luthersk Forlag, Oslo 1949

Alene i håp til Gud

*Alene i håp til Gud
min sjel er stille.
Han redder meg sikkert ut,
meg usle, lille.
Han ene min klippe er
hvorhen jeg iler,
når stormen meg kommer nær,
der trygt jeg hviler.*

*Han er nå min frelsesborg
hvor jeg ei rokkes,
der glede jeg har i sorg,
når skyer flokkes.
Om fristelsers ville hær
imot meg støter,
avmektige de dog er
når de meg møter.*

*Å salige hvilested
ved Jesu hjerte!
Der har jeg i uro fred
og trøst i smerte.
Der lindring jeg har i savn
og lys i mørke,
i stormen en sikker havn,
en brønn i tørke.*

J. Pettersen, 1893. Sb 295:1-3

«Riket tilhører vår Gud»

Av Ingar Gangås

«Og jeg hørte en høy røst i himmelen si: Fra nå av tilhører frelsen og kraften og riket vår Gud, og makten hans Salvede. For våre brødres anklager er kastet ned, han som anklager dem for vår Gud dag og natt. De har seiret over ham i kraft av Lammets blod og det ord de vitnet.»

Åp 12:10-11a

Guds rike er fra evighet og har det fullkomne, himmelske rike som mål. Gud vil at så mange som mulig skal komme til tro på Jesus og oppleve den nye himmel og den nye jord.

Antikrists rike, eller denne verdens rike, har sin rot i satans opprør mot Gud og *ender* i fortapelsen, i den evige pine, slik Guds ord beskriver det.

Det er ikke slik at Guds rike vokser fram på den måten at denne verden forbedres, ved at kulturen kristnes og menneskeheten når stadig nye høyder. Mange tror at dersom Guds rike vokser seg stort og uovervinnelig her i denne verden, ved verdensomspennende vekkels-er, da skal Guds rike seire og himmelen komme som et resultat av dette.

Tvert imot taler Bibelen om økende fiendskap i verden og en kultur som går i forråtnelse. Til slutt går verden under ved katastrofer, krig og ødeleggelser. Lovløsheten

skal ta overhånd og kjærligheten bli kald hos de fleste (Mat 24:12). Når Menneskesønnen kommer, er det spørsmål om han vil finne troen på jorden (Luk 18:8).

Jesus venter i langmodighet

At Jesus venter med sin gjenkomst har minst to årsaker:

Han vil at innbydelsen skal nå ut til alle mennesker, slik at alle dem som er utsett til frelse blir høstet inn. Hans mål er at så mange som mulig skal få være med ham til Paradis.

Videre kan det se ut som at han drøyer med å komme igjen fordi verden ikke har blitt *vantroende* nok. Bibelen beskriver endetiden slik:

«Men Ånden sier med klare ord at i kommende tider skal noen falle fra troen og holde seg til forførende ånder og demoners lærdommer» (1Tim 4:1).

«Men dette skal du vite, at i de siste dager skal det komme vanskelige tider. For menneskene skal da være egenkjærlige, pengekjære, skrytende, overmodige, spottende, ulydige mot foreldre, utakknemlige, uten aktelse for det hellige, uten naturlig kjærlighet, uforsonlige, baktalende, umåtelige, voldsomme, uten kjærlighet til det gode, svikefulle, oppfarende, oppblåste, slike som elsker sine lyster høyere enn Gud» (2Tim 3:1-4). →

«Dette skal dere først og fremst vite, at i de siste dager skal det komme spottere med spott, som farer fram etter sine egne lyster og sier: Hvor er det blitt av løftet om hans gjenkomst?» (2Pet 3:3-4a).

Antikrists rike

Før Guds rike seirer, ser det ut som at det skal ødelegges. Det skjer når antikrist organiserer og bygger opp sitt rike. Han vil stå i spissen for et kultursystem og et såkalt «fredsrike» som menneskeheten har lengtet etter. Han vil gjøre *verden* lykkelig, og forkynner en falsk *fred*. Bibelen advarer mot å la oss lure:

«Når de sier: Fred og ingen fare! – da kommer en brå undergang over dem. Den kommer som veer over en kvinne som skal føde, ennå ikke fullmoden for dommen.

Når antikrist – som også kalles dyret – kommer, blir han gjenstand for hyllest og tilbedelse:

«Og jeg så et av dyrets hoder lik som såret til døden, men det dødelige sår ble legt. Og jorden undret seg og fulgte etter dyret. De tilbad dragen, fordi den hadde gitt dyret makt. Og de tilbad dyret og sa: Hvem er lik dyret og hvem kan stride mot det? (...) Og jeg så et annet dyr stige opp av jorden. Det hadde to horn, likesom et lam, men talte som en drage. Det bruker hele det første dyrets makt, for dets øyne. Og det gjør slik at jorden og de som bor på den, tilber det første dyr – det som fikk sitt dødelige sår legt» (Åp 13:3-4+12).

Men det blir ingen virkelig fred når Gud holdes borte. Da eksisterer det ingen nåde lenger. Mennesket dyrkes framfor Gud. Når denne ondskapen når sitt klimaks, vil Jesus komme ned til jord, og da skal satan få sitt endelige dødsstøt.

«Da skal den lovløse åpenbares, han som Herren Jesus skal ødelegge med sin munns ånde, og tilintetgjøre når hans gjenkomst åpenbares i herlighet» (2Tes 2:8).

Antikrist er både en *person* og et *system*. Han danner toppen av det system som gjør opprør mot Gud.

Antiokus Epifanes (187-164 f. Kr.) fra Makabeertiden blir regnet som en antikrist i den gamle pakts tid. Og vi venter en lignende, men mye mer fryktelig og grusom antikrist i den nye pakts tid, før Jesu gjenkomst.

Paulus kaller ham *fortapelsens sønn, syndens menneske, den lovløse, han som står imot* (2Tes 2:3+8). Og Johannes gir ham navnet dyret som stiger opp av folkehavet (Åp 13:1-10).

Han er også til stede som *lovløshetens hemmelighet* (2Tes 2:7) og som antikrists ånd (1Joh 4:3). Han har mange forløpere, men til slutt står han fram som et *individ, et demonisk geni, et overmenneske*.

Den antikristelige tre-enhet

Spesielt Åpenbaringsbokens tolvte og trettende kapittel forteller at antikrist kommer som høvding for et gudfiendtlig *system*. Han fremstilles

der både som et *motstykke* og som en *etterligning* av den guddommelige tre-enighet. Det er snakk om tre personer: *dragen* (anti-Gud), *dyret* (anti-Sønn) og *profeten* (anti-Ånd). Han skal utfolde seg på tre maktområder: statlig, økonomisk og religiøst.

Dragen

Dragen framstilles som lederen for *den demoniske statsmakt* (Åp 12:3+9-11+17; 13:2). Han er selve *hovedfienden, føreren, forføreren, den gamle slange, djevelen*, som kalles *satan*.

Dyret

Dyret styrer *det politiske og økonomiske liv* i dette ugudelige systemet (Åp 13: 1-10). Han kalles *antikrist*. Han får sin makt fra dragen (Åp 13:2+4).

Den falske profet

Den tredje personen i den sataniske tre-enhet er den falske profet, og han er motstykket til Den Hellige Ånd. Den falske profet innehar *den religiøse makten*, og han får menneskene til å dyrke dragen og dyret.

Det antikristelige system vil etter hvert kjennetegnes på at det utvirkes et merke (dyrets merke) som alle må ha for å kunne kjøpe og selge varer.

Noen sammenligninger

Vi vil foreta noen sammenligninger slik at vi bedre kan være i stand til å avsløre hvem denne motstanderen er, først litt om forskjellen

på antikrist og den sanne Kristus, og deretter ser vi litt mer på hvem den falske profet er.

Antikrist *stiger opp av avgrunnen*, mens Kristus *kom ned fra himmelen* (Joh 6:38; Fil 2:8; Åp 11:7).

Antikrist *kommer i sitt eget navn*, mens Kristus *kom i Faderens navn* (Joh 5:43).

Antikrist kalles den *lovløse*, mens Jesus kom som *sannheten* (2Tes 2:8-9+11).

Antikrist skal *herske i 3,5 år* over folkeverdenen, mens Kristus kom som *tjener* og vandret omkring her på jorden i 3,5 år.

Antikrist *dødsår blir lagt*. Kristus *sto opp fra de døde* (Åp 13:3).

Antikrist *har verdensriket, Babylon, den store skjøge*, mens Kristus *har bruden, Jerusalem, menigheten* (Åp 17:1-6).

Antikrist bygger opp en *organisasjon av livløst materiale* (Åp 13:17; Ef 2:1), mens Kristus bygger en *organisme av levende steiner* (Ef 1:23; 4:12-16).

Antikristens verdensby har *horelivs beger* (Åp 17:4; 18:3+6), mens menigheten har *velsignelsens kalk* (1Kor 10:16).

Antikrist *leder sine etterfølgere til dom og fordervelse* (2Tes 2:12), mens Kristus *fører sine barn til evig liv*.

Antikrist blir *kastet i ildsjøen* (Åp 19:20), mens Kristus ble *opphøyd til himmelen* (Fil 2:9).

Den falske profet mottar alt fra anti-sønnen (Åp 13:12+15a).

Han *forherliger anti-Sønnen* (Åp

13:12+16), likesom *Den Hellige Ånd herliggjør Kristus*.

Han setter i verk beseglingen med *dyrets merke* (Åp 13:16), likesom Guds Ånd er vårt *innsegl og vår pant* (Ef 1:13; 2Kor 1:22).

Han inspirerer og leder all tilbedelse av dyret (Åp 13:12). Han har som oppgave å samle all gudsdyrkelse på jorden, slik at alle kirker, templer, moskéer og synagoger samles om den samme religion, for å gi sin ære til dyret og dyrets bilde.

Det antikristelige system

Det antikristelige system er høydepunktet for det sataniske opprør, for å bli Gud lik og forføre menneskheten (1Mos 3:5, Jes 14:13-14; Esek 28:2+6+13-17).

Dette systemet er som nevnt et politisk, et økonomisk og et religiøst system. Lederen av dette riket beskrives i Daniels bok som *en som skal opphøye seg og heve seg over enhver Gud* (Dan 11:36-39).

Forutsetningene for at en slik verdensleder snart kan stå fram er absolutt til stede, f. eks. gjennom De forente nasjoner (FN), Kirkenes Verdensråd (KV) og Verdensbanken, som er en del av FN-systemet. Forholdene ligger dermed til rette, og tidspunktet for hans fremtredelse kan være nært forestående.

La oss si litt mer om hvert av de tre «departementene»:

Den politiske union

I følge åpenbaringsboken (13:7)

ser vi at *hver stamme og folk og tunge og ætt* skal bli med i verdensrikets union. Det blir et rike med en blanding av *begeistring* (Åp 13:4) og *frykt* (Åp 13:15-16), av *lykke og glede* på verdens vis (Åp 11:10), men på samme tid en *hensynsløs hardhet* (Åp 11:7-9; 13:10).

Videre vil det bli en blanding av verdslig forlystelse, hor og despoti (Åp 17:6). Det blir et «rike» bygd på *selv*-forløsning og *selv*-realisering, der jeg-et står i sentrum. Dette riket samler all den ugudelighet i seg som blir sagt om de fire verdensriker, beskrevet som fire dyr i Daniels bok (7:2-8).

Babylon var løven (listig og frekk).

Perseren og *mederen* var bjørnen (slagkraftig og sterk).

Grekeren var en leopard (som plutselig tok sitt bytte).

Romerriket var det fjerde dyr, et skrekkdyr, et rike som gikk til grunne pga. korrupsjon og umoral, men som skal stå opp igjen. Det ble ikke endelig knust. Dette riket er beskrevet som et militant rike. Både romerretten, krigsmentaliteten, paveveldet og katolisismen har overvintret og lever videre.

Den økonomiske verdensenheter

Ingen på hele jorden skal kunne kjøpe eller selge varer uten å anta dyrets merke når antikrist kommer. Da må alt stå under hans overoppsyn og kontroll, med felles pengemynt, eller rettere: som det pengeløse sam-

funn. Alle sammenslutninger, handelsavtaler, bank-, forsikrings- og finansinstitusjoner, skal da stå under hans makt.

Et krakk i finansmarkedet kan bli den utløsende faktor, slik at denne person må stå fram med sterk hånd for å samle all økonomisk makt hos én person og redde oss ut av den store verdenskrisen. Verdensbanken står som nevnt allerede klar til hans disposisjon og mange lengter etter «en ny verdensorden».

Det religiøse forbund

I dag opererer ulike økumeniske råd i alle slags fasonger og størrelser på flere nivå for å skape en religiøs enhet og toleranse. Vi er vitne til at de religiøse lederne fra de fleste trosamfunn, deltar i samtaler og dialog. Muslimer, katolikker og jøder finner sammen. Så kommer de ulike verdsliggjorte «kristne» organisasjonene mer eller mindre frivillig etter. Den frafalne kristenhet ønskes spesielt velkommen i «folden», og da kan vi vel si at den store «skjøgekirken» snart er et faktum. Og stakkars dem som våger å stå utenfor dette samarbeidet! De som velger å holde seg til Guds ord alene – og tolker det bokstavelig – vil bli motarbeidet, utstøtt og hatet.

En merker seg også at politikk og religion blandes mer og mer sammen. Kirkens representanter benyttes som fredsmeklere ute i verden, kirkelige organer involverer seg stadig oftere i politikken. Politikerne

vil bestemme over kirkens indre anliggender og trosliv, og foreldrerett og den enkeltes samvittighet legges på statens alter! Kirkens talerstoler overlates til kjendiser og politikere. Martin Luthers lære om de to regimenter er for lengst blitt glemt.

Kirkenes Verdensforbund (KV) samler snart alle ismer og trosoppfatninger i sine rekker, og Det Lutherske Verdensforbund (LVF) hjelper godt til!

Guds rike seirer

Da har vi sett at antikrist er både en person og et system. Med seg har han en hær av engler, ondskapens åndehær i himmelrommet (Ef 6:12). Mot seg har han Guds engler under ledelse av Mikael (Dan 10:13; 12:1-3). Men til slutt skal verdensriket knuses av Guds rike. Da profeten Daniel tydet Babelkongen Nebukadnesar sin drøm om billedstøtten av gull, sølv, kobber, jern og leire, sa han til ham:

«Gud vil opprette et rike som i all evighet ikke skal ødelegges. Dette riket skal ikke bli overgitt til noe annet folk. Det skal knuse og gjøre ende på alle de andre rikene, men selv skal det stå fast i evighet. Du så jo at en stein ble revet løs fra fjellet, men ikke av menneskehender. Og den knuste jernet, kobberet, leiren, sølvet og gullet» (Dan 2:44-45).

Denne steinen er Jesus Kristus, han som apostelen Peter innbyr til: «Kom til ham, den levende stein, som vel ble vraket av mennesker, men er utvalgt og dyrebar for Gud»

(1Pet 2:4). Jesus er hovedhjørne-
steinen i Guds rike (Sal 118:22). «Og
det er ikke frelse i noen annen. For
det finnes ikke noe annet navn under
himmelen, gitt blant mennesker, som
vi kan bli frelst ved» (Apg 4:12).

Gudsrikets seier over satan og alt
hans velde vil bli total. Allerede på
korset fikk djevelen dødsstøtet. Dyret
og den falske profet skal snart kastes i
ildsjøen som brenner med svovel (Åp
19:20). Djevelen, den gamle slange,
med tilnavnet dragen, skal etter å ha
vært bundet i tusen år, slippes fri en
kort tid (Åp 20:1-3+7) for å føre krig
mot «de helliges leir og den elskede
stad» (20:8). Men så skal det falle ild
ned fra himmelen og fortære alle dem
som gikk til strid mot Guds folk, og
djevelen, den store forførerer, skal
kastes i ildsjøen, hvor også dyret og
den falske profet er (20:10).

Men *glem ikke* at han inntil videre
raser som en brølende løve: «Vær
edrue, våk! Deres motstander djevel-
en, går omkring som en brølende løve
og søker noen han kan oppsluke. Stå
ham imot, faste i troen!» (1Pet 5:8-
9a).

Og han lister seg rundt som en ly-
sets engel:

«*Satan selv* skaper seg jo om til en
lysets engel» (2Kor 11:14b). Da kom-
mer han gjerne «innenfra», gjennom
falske profeter og sveikefulle arbeidere
(2Kor 11:13). Se derfor til at du ikke
blir forført!

«Vår Gud han er så fast en borg»

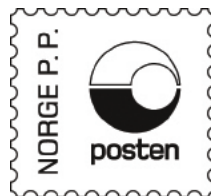
Martin Luther, 1529. Sb 479 →

*Vår Gud han er så fast en borg,
han er vårt skjold og verge.
Han frir oss ut av nød og sorg
og vet oss vel å berge.
Vår gamle fiende hård
til strid imot oss står,
stor makt og arge list
han bruker mot oss visst.
På jord er ei hans like.*

*Vår egen makt er intet verd,
snart fikk vi banesåret.
Men én går frem i denne ferd,
som Herren selv har kåret.
Vil du hans navn få visst?
Han heter Jesus Krist,
den høvding for Guds hær,
i ham kun frelse er.
Han marken skal beholde!*

*Om verden full av djevler var
som ville oss oppsluke,
Vi frykter ei, vi med oss har
den som Guds sverd kan bruke.
Er verdens fyrste vred
og vil oss støte ned,
han ingen ting formår;
fordi alt dømt han går.
Et Guds ord kan ham binde.*

*Guds Ord det skal de nok la stå,
og ingen takk de høster.
Gud selv vil mektig med oss gå,
hans gode Ånd oss trøster.
Og tar de enn vårt liv,
gods, ære, barn, og viv,
la fare hen, la gå!
Mer kan de ikke få.
Guds rike vi beholder.*

Returadresse:
Lov og Evangelium
Tveiten 5
4440 Tonstad

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseendring!

Allehelgensdag

Av Hans Edvard Wisløff

«Dette er de som kommer ut av den store trengsel, og de har tvettet sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod.»

Åp 7:14

Allehelgensdag viser oss døren til himmelen på klem.

Vi ser den store hvite flokk og hører den nye sangen. På Sions berg bølger skarene. Alle er salige, hellige. De er kledd i helgenenes hvite silke, med livets krone på sitt hode og palmegrener i sine hender. Men de er ikke alle like. Vi kjenner våre kjære igjen. Nå er de forklaret for evig.

Alt det gamle er forsvunnet. Sorgen, nøden, sukket, ja, tårene er ikke mer. Her er bare salighet.

Over dem alle står skrevet: de har seiret.

De kom fra troens strid. De hadde de samme vanskeligheter å kjempe med, de som vi, det samme bedrageriske hjerte, den samme onde vilje. Men de seiret i kraft av Lammets blod.

De måtte sette alt inn, om de skulle nå målet. Det må vi også. Våre betenkeligheter, vår makelighet, vår menneskefrykt må vi bryte med og overgi oss helt til Gud.

Striden kan bli hard, men målet er verd alt. Det er i kraft av Lammets blod du skal seire. Ikke i kraft av din egen dugelighet.

*«Stille stunder på veien hjem»,
Luther Forlag, 1977*